

21. szám.
Május 21-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra
jan.—mart. **1** frt **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

MIKOR A SZEKÉR ELAKAD.

Mikor elakad a szekér,
Van akkor nagy veszekedés,
A kocsist szidja a gazda,
Minek hajtott így a gazba?
Igaz! Mért hajtott a gazba?

Kocsis szidja a lovakat,
Itt az ok, hogy ő elakadt;
Jól hajt ő, de rosszul húznak,
Aztán kén' lenni vagy húznak,
Nem kettőnek; hanem húznak.

Lovak szidják a szekeret
Ez oka, hogy így megrekedt,
Ők jól húznak, az jár rosszul.
Négy kereke: egy se' fordul.
Igaz! Ha egyszer nem fordul.

Szekér szidja a pocsétát
A ki gátolja a sétát.
Gördülne az ő kereke
De a sárnak nincs fenéke.
Igaz! Ha nincsen fenéke.

Sár mentegetőzik nagyon,
Hiba nem ő benne vagyon:
Ő nem segíthet a bajon,
Mért nem járnak rajta hajjón?
Igaz! Mért nem járnak hajjón.

K. M.

A tudtán kívül férj.

Gróf B. a mult század közepén fiatal segéd-tiszt volt a porosz udvarnál, a hol erősen bele-szeretett Anhalt Zerst Zsófia hercegnőbe; de ezt nem merte neki megmondani.

Ha azonban a férfiak félénkek, a hölgyek annál bátrabbak, a míg a fiatal segéd-tiszt kerülgette a szerelmi vallomást, az óhajtott „igen“ a kérdést megelőzve, helyébe jött; illatos levelke alakjában, mely finom női kézvonásokkal tud-tára adá, hogy egy szerető szív áttörve minden gátló akadályon, a legmerészebbre vállalkozik; Sans Souciban van egy szegény pap; az össze-esketi őket.

A gróf repült a találkozóra. A rendelt helyen lefátyolozott hölgyet talált, a fátyol azonban nem gátolá, hogy az imádott kedvesre termetéről, hangjáról rá ne ismerjen. Ott megesküdtek, gyűrűt cseréltek, s az első boldog ölelés után elváltak, azzal az erős ígérettel, hogy mihelyt alkalom nyílik rá, házasságukat nyilvánossá fogják tenni.

Pár nap múlva Zsófia hercegnőnek el kelle hirtelen utaznia: messze nagyon messze: egész az orosz birodalom fővárosáig.

Gróf B. vágatott utána.

Ott azután megtudta, hogy Zsofiának rendeltetése czárnévá lenni; az orosz trónörökösnek van szánva feleségül.

A gróf kétségbe volt esve. Hogy legyen az ő hitvese czárné? Hogy lehessen azt férhez adni, a kinek már egyszer ő férje, s a kitől nincs kedve elválni? A kétségbeesés vakmerővé tette, a hercegnőt a szerelemféltség dühével kezdte kerülgetni, a minek aztán az lett a vége, hogy egy szép téli éjszaka galléron ragadták s ugy elszánkáztatták Szibériába.

Ott azután vadászhatott nyargalóczokat és murmutérokot egynehány esztendeig s ábrándozhatott elhagyott jegyeséről.

Egyszer híre futamodik, hogy a czár meghalt, neje lépett a trónra utána; a Szibériába

száműzöttek mind engedélyt kapnak a visszatérhetésre.

De mennyire tetézte ez örömhírt a czárnénak egy sajátkezű levele, melyet lovas futárok adtak kézzől kézre Sibériáig, míg B. grófig eljuttott s melybe ez volt írva:

„Kedves régi barátom! Örömmel hívom önt vissza, kit oly nehezen nélkülöztem. Siessen. Biztosítom önt hajdani kegyemről.“

Gróf B. elfeledte minden eddigi szenvedését ez egy édes pillanatért. Imádottja, ki most már a világ első uralkodónéja, megemlékezett róla, hívja, hogy siessen, biztosítja hajdani kegyéről! Ezzel a levéllel zsebében minden szerelmesnek gyorsabban kelle utazni, mintha a gőzerőt ő találta volna fel. Gróf B. még gyorsabban visszászánkázott Szentpétervárra, mint a milyen gyorsan elszánkáztatták onnan.

Sietett a czárnónél kihallgatást nyerni.

A czárnó, mint régi németországi ismerősét, igen nyájasan fogadta, s kérdezé, — honnan jön?

— Felsőged legjobban fogja tudni, miután sajátkezű soraival hívott vissza: Szibériából.

— Szibériából? szólta a czárné elbámulva. Hanem én nem irtam önhöz levelet.

Gróf B. mosolyogva vevé elő a keblében tartogatott levelkét és átadta a czárnónak.

A czárnó fejét rázta.

— Hiszen az nagyon jó, hogy visszajött ön Szibériából; hanem ez a levél Bestuseffnek volt írva, hajdani miniszteremnek. Megfoghatatlan, hogy jutott az ön kezébe?

A gróf meg volt zavarodva. — Nem tudta, most mit mondjon a czárnénak? Megkérdeje tőle, hogy hát holmi korábbi barátságos viszonyokra nem emlékezik-e? Mutassa meg a jegygyűrűjét?

A czárnó kisegíté zavarából.

— Önre nézve, ugy látszik, hogy szerencsétlen éghajlat ez. Rokonai sokat tudakozódtak

utána; rég nem látták. Jól tenné, ha megvizsgáltatná őket.

Ez formaszerű kiutasítás volt. A gróf nem birt magához térni bánulatából.

Kénytelen, kelletlen visszautazott Németországba.

Szülői az alatt rég meghaltak; kastélyában csak a régi komornyikot találta még, a ki nagyon örült ura visszatértének. „De hát még a grófné hogy fog örülni!”

Miféle grófné? kérde B. elbámulva. Anyját még gyermekkorában elveszté.

— Hát az ifju grófné, a gróf ur neje. Óh be áldott szép és jó teremtés. Mennyit sírt a gróf után; mindig gyászban járt

— Az én nőm? No azt magam is kíváncsi vagyok hát megismerni.

A gróf bevezetteté magát a grófné szobájába, ki érkezésének hírére eléje futott, s mikor

aztán már nyakába borult, akkor persze, hogy rá ismert a gróf. — Hajdani jegyese volt az, W. . Izaura grófné, kit atyja nem engedett hozzá menni; s kit ő azután a berlini udvarnál kiveret a fejéből.

A fátyolos szépség, kivel a sans souci-i szégyen papnál összeesküdött, Izaura volt, nem a czárnő. Annak a gyűrűjét viselte az újján.

A gróf összehasonlítást tett a két nő között, s az ítélet a jelenlevő javára ütött ki.

A gróf azután mind végig boldog ember maradt.

Hanem arra a kérdésre alig tudott volna magának megfelelni, hogy mi szükség volt neki Szibériába elutazni, három esztendeig jeges medvéket kergetni, azért, hogy Pommerben boldog családapává lehessen.

J. M.

É R T E K E Z L E T

az európai szabócéhek küldötteti részéről azon kérdés felett:

„valjon mi történjék a köpönyeggel, meg a gallérjával?”

(*Notabene*: Ez nem az a híres köpönyeg, a mit eső után szokás felvenni, sem az a másik, a mit arra szoktak fordítani, merre a szél fúj; hanem egy furesza köpönyeg, a minék a gallérja is másé; a lebernyege is másé.)

1. szabó. 1852-ben kimondatott, hogy minden köpönyeggallér azé, a kié a köpönyeg.

2. szabó. Ugy de tény, hogy a gallér a köpönyegről már leszakított.

3. szabó. Sőt magából a köpönyegből is egy darab utána szakadt.

1. sz. Véleményem, hogy mind a kettő vissza varrattassék.

4. sz. De csak férezelve, hogy megint könnyen leválhassék.

5. sz. Én azt hiszem, legjobb lenne, ha az egész köpönyeg megfordíthatnék; a gallér lenne belül, a köpönyeg kívül.

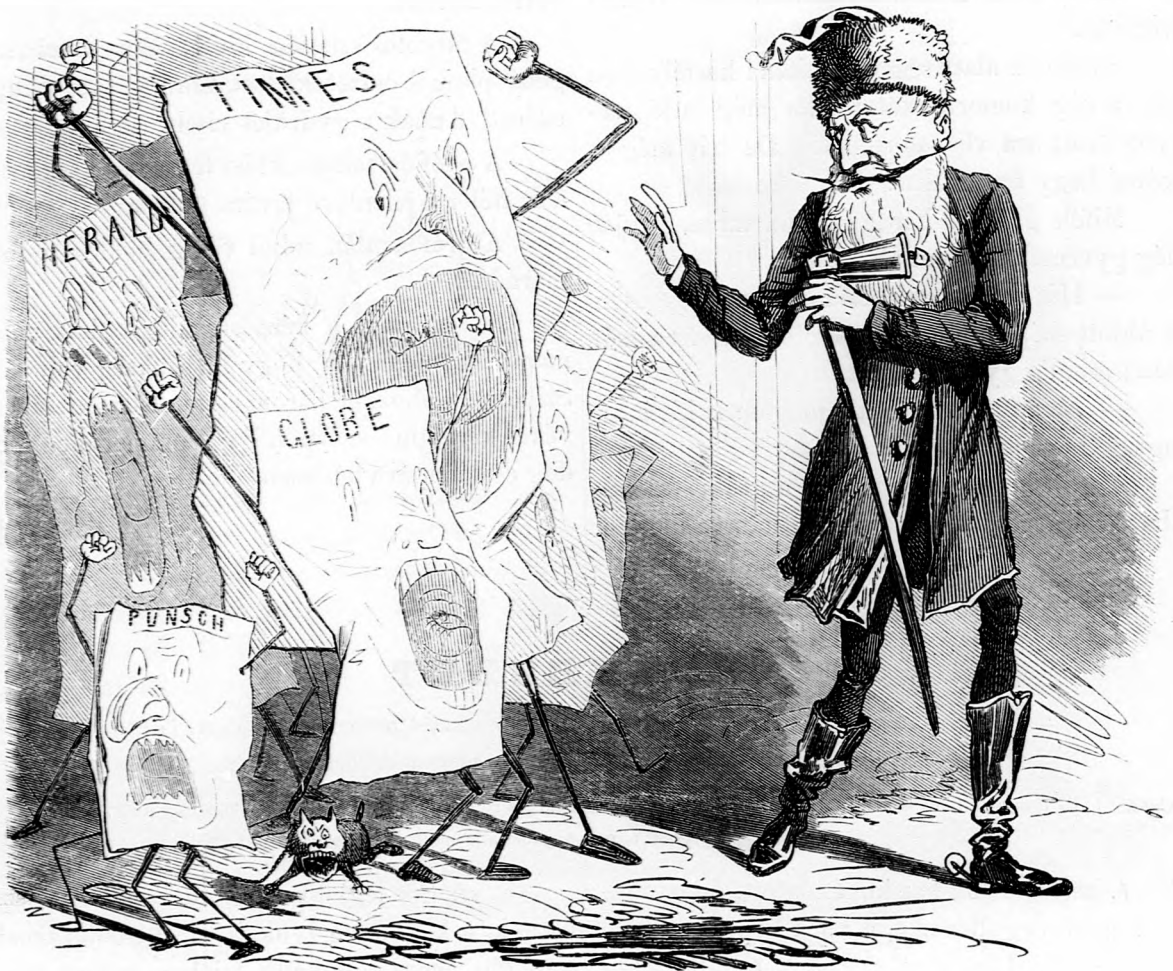
6. sz. Sőt legjobb lenne, ha a gallér felszabatnék, a köpönyeg lyukai vele beföldatnának, a többin pedig munkadíj fejében szépen megsztoznánk?

4. sz. Meg kellene a köpönyeg tulajdonosától kérdeni, hogy mennyiért adja el a gallérját?

5. sz. Sokkal egyszerűbb a gallér lakosaitól megtudakozni, akarnak-e a köpönyeghez tartozni, vagy sem?

6. sz. Legjobb, kiki fogja meg a szélét és húzza, kinek mennyi a kezébe szakad, — az az övé.

Tallérossy Zebulon felsohajtva:

— Ük beszilhetnek!

A barátságos bekocoztatás,

Egyszer Józsa Gyuri megharagudott a czimboráira s azzal vált el tőlük, hogy soha ötöt többet nem látják.

Hire is futamodott nem sokára, hogy az utóbbi lófülvágás óta Józsa Gyuri nem fogad be vendéget, kaput csináltatott a házára, az utczára levő ablakait mind berakatta téglával félig, hogy még csak be se lehessen törni, s semmi dörömbözésre be nem bocsáta se ellenséget, se jó barátot.

Ezt a csodát meg kell látni, mondának a vig czimborák s lerándulának Tisza-Füredre. Fogadásuk állta, hogy még is csak bejutnak valahogy Gyurihoz.

A hely színére érve, körül tekintének; — hát volt Gyuri urnak egy ujon épült palotája, mely soha sem épült föl egészen, ez a rendes lakóháza mögé volt föl rakva kontignációra, jó magas, dombos helyre, a honnan messze el lehetett látni.

A ház már akkor is abba volt hagyva.

A kapu előtt állt élére helyezve egy roppant nagy

Angol miniszter, flegmával:

— Beszélhetnek ők!

malomkö, alája tett gerendával feltartóztatva, hogy el ne szaladjon. Józsa Gyuri abból bizonyosan márványasztalt akart készíttetni palotája diszteremébe, a melyen reggelenként paprikás szalonnát lehessen falatozni.

A czimborák, a mint a szép malomkövet megláták, egybe rá jöttek, hogy mit kell itt tenni? Intének egymásnak, ketten kétfelől megfogák a gátló gerendát s elemelék azt a malomkö alól.

A nehéz kökerék eleinte szép csendesen kezdte megindulni a lejtőn lefelé, neki Józsa Gyuri háza oldalá-

nak, de majd egyre sebesebbé vált futása, ment, mint a sebes veszedelem, dörgött, mint a földrengés s olyat csapott Gyuri háza oldalára, mint a mennydörgös mennykö.

Józsa Gyuri kiesett az ágyából, kiugrott az ablakán: azt hitte, az Üstökös rombolja a földet; mikor aztán kiinn volt az utcán, nagy nyájasan eléje járulának látogató vendégei:

„Csak *egy kicsit* be akartunk koczogtatni, hogy itthon van-e a gazda?”

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehad mar csak mig izs kimonta londoni conferentia, hogy sicuti possidetis. Ez nekem nagyon jo. Ha mosd gyün valaki hozam adosagot megkirnyi, aszt mondok neki: barátom in nem fizetek, enyim a csizma, tied a conto, maradunk in statu quo, sicuti possidetis. Ha felesig kiri konyhapinz: mondok neki: nalad a kulcsa, namam a lada, marad in statu quo, sicuti possidetis. Ha leanykak beszilnek tavaszi garde-robrul, mondok nekik, viseljetez csak tili ru-

haeskat; Europa mongya, marad minden in statu quo, sicuti possidetis. A hol adoexecutio van, od megmarad, a hol nines, oda nem visznek, mert status quo nem engedi. — Ez nekem nagyon teezik!

Hanem ha az in hat leanykam, a ki firhez menendö, szinte marad nekem in statu quo, — akkor köszönök alazatosan a sicuti possidetist!

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon

Egy szorgalmas bürokrata naplójából.

Reggel 8 órakor a hivatalba indultam, a hivatal messze van a lakásomtól, odáig tizennégy fotograf esik, azokban a képeket végig nézegettem, pontban kilenczkor megérkeztem a bíruba. Az osztályfőnök kérdésére, hol késtem, azt felelém, az ő arczképét kerestem, meg is találtam. Itt van a zsebemben, most vettem. — Azzal ugyan ő maga ajándékozott meg egyszer, de már elfelejtette.

9¹/₂-ig a vászonkarmantyumat huztam fel a kabátujjamra, ugyanazt háromszor másira kötöttem.

10-ig tollakat faragtam. Az aczeltollat azért nem szeretem, mert az mingyárt készen van.

10¹/₂-ig plajbászt faragtam. Roszak ezek a hivatalbeli plajbászok, mikor az ember kihegyezte, akkor törnek el.

10³/₄-ig pipára gyujtottam, a szopoka roszul szellett, ki kellett tisztítani.

11-ig a hivatalozolgát kerestem, de nem találtam.

11¹/₄-ig magam szaladtam át a trafikba, a kalapomat a szegen hagytam, hogy ha jön az igazgató, láthassa, hogy itt vagyok.

11³/₄-ig az Ungarische Nachrichtent végig olvastam. Impertinens nép ez az angol.

12-ig a másodtitkárral vitakoztam, a ki a francziákat még impertinensebbeknek tartja.

12¹/₄-kor egy panaszos embert kikergettem, a ki azt merte allegálni, hogy ő már három órája várakozik rám.

12¹/₂-ig három lat keserü sótv kavargattam el egy pohár vizben, a mit a haemorhoisom végett kell innom. A sok munka megöli az embert.

12³/₄-ig négy iv papirozt pontosan körülnyirtam. 1 órakor megérkezett az igazgató, annak segitettem a felső kabátját levetni.

1¹/₃ óráig méltóztatott elmondani, hogy a tegnapi ülésben hány pagát ultimót csinált. Mindnyáján arra figyeltünk.

1¹/₂ óráig veszett nagy sietség! A hányan voltunk, egyik ajtón be, a másikon ki. Nem leltük schol. — Az igazgató ur esibukját. Végre kisült, hogy az irodaszolga kivitte tisztítani. Protocollumba vétetett.

1³/₄ óráig új faullenzert liniáztam; mindig elviszi valaki az enyimet.

1 óra 50 perczig az órámat tizszer megnéztem; késik a gyalázatos! Oda kinn régóta két óra van már. 2 óra! üti már valahára. Épen most irtam le a kezdő betűt. De iszen holnap is nap lesz.

És ez mindennap így megy! Az ember be van fogva 8 órától délutáni kettőig. Csuda, ha meg nem boldul bele az ember!

K-s M-n.

Egy megszűnt panasz.

Mindenkinek feltünhetett, hogy a hirlapok ujdonság hasábjá egy állandó rovattal öt év óta megfogyatkozott. Az előtt minden saison morte elején megkezdődött a hadjárat az alacson bolternyők ellen, a mik a járókelők kalapjait leverik. Most ez oppositionális térről le vagyunk szorítva, nem azért, mintha az illetők hallgattak volna a sok jajveszeklésre, hanem — mert elhagytuk a magas kalapokat.

És így van mindennel a világon: utoljára is az okosabb enged s rendesen a publikumnak „muszáj” az okosabb félnek lenni.

A szórakozott.

Tudvalevő dolog, hogy én nagyon szórakozott vagyok.

A minap a borbélynál voltam, borotváltattam magamat; úgy jöttem el tőle, hogy a szalvéta a nyakamba kötve maradt; nem vettem észre. Nem is igen messze volt a szállásom, hogy odáig csödületet idézhettem volna elő bámuló utcazagyerekekből.

Azután leültem írni; szántottam a papiroson a barázdákat kegyetlenül; mikor egyszer eszembe jut, hogy vajjon délelőtt van-e most, vagy délután? ebédeltem-e én már, vagy sem?

Óráim persze van, de az természetesen soha sincs felhúzva.

Bizon nem tudom én, hogy ebédeltem-e?

Ekkor meglátom a nyakamba kötött asztalkendőt.

Hát persze, hogy ebédeltem, hisz ime ni, nagy szórakozottságból még a szalvétát is elhoztam a vendéglőből. No képzelem, nevettek azok rajtam. No majd holnap vissza viszem nekik.

Ekkor harangozni kezdtek. Gondoltam, hét óra van, menjünk a színházba.

Hát az nap épen déli tizenkét órakor volt valami műkedvelői előadás, hangverseny és nem tudom én, még mi? Azt én végig néztem szépen.

E közben kezdtem éhes lenni. Hanem már egyszer fogadásom tartja, hogy nem vacsorálok, mert az nem egészséges; tehát nem is ígértem a gyomromnak semmit.

Mikor kijöttünk a színházból, bámulva láttam, — hogy milyen világos van oda kinn. Ez nem a gázvilágító társaság műve. Az ég felhős volt. El nem tudtam igazodni rajta.

— Ugyan kérem, szólék a kapushoz, a nap az vagy a hold, a mi ott világít.

— Igen is a nap.

— Akkor én hát még ma nem ebédeltem.

De hogy jutottam hát az asztalkendőhöz?

Egy intézet első alapja.

Egy emberszerető kocsmáros kihirdeté, hogy ezentul mikor zene lesz, a férfiak husz krajczár belépti díjt fognak fizetni, s ez összeg a Pesten felállítandó lelenzház alapjául fog letéetni.

Az első vasárnap, mely e humánus eszmének volt szentelve, nem kapta ugyan be a cigányoknak fizetett honoráriumot a beszédett husz krajczárokból, hanem kapott reggel az ablakába téve egy három hónapos csecsemőcskét, mint első és legnélkülözhetlenebb alapját egy felállítandó lelenzháznak.

Tallerossy Zebuloniad.

No mar mosd id vagyok kit egyforma nagysagu tisztelet melet, mind a Buridanus szamara, a ki ihen döglöte kit egyforma portio szina melet

In tisztelek muszka czart, is tisztelek ü szentsigit a papat.

Mosd ü szentsige megharagszik muszka czarra, is in nem tudok mar mosd: haragugyak-i, vagy ne haragugyak-i?

Ha egyiknek tisztelek, masiknak megharagitok, ha egyiknek sem haragitok meg, mind a ketö elen nagy tiszteletlensiget elkövetek.

Szeretnik jobra izs niznyi, balra izs, de filek, hogy kancsal leszek bele.

Alázatos kérelem Buda városához!

A főváros vezér hangadói erősen készülnek valahol az állatkert fölállításához: alázatosan bátorzkodunk mi is folyamodni nemes Buda városához, méltóztassék bennünket is legalább az állatok rangjái felbecsülni, s ne engedje a budai hegyek közt lévő „emberkerteket“ rendre kivágnati.

Több szomjan tikkadó kétlábu állat.

Egy megbukott cancellista naplójából az utósó-lap.

(De illo tempore.)

Motto: Principe lugubres cantus
Hor. lib

Kordovány csizmámnak lekonyult a szára,

Összeroskadt immár reményimnek vára!

Meg kell válnom tőled fényes megyeháza,

Hulj le szép arczomról, hulj le öröm mára;

Boritsa helyetted örökre arczamat,

A szurokfelete, az éjsötét bánat . . .

S bár fekete lelkem a bánattól máris,

Hozzád imigy kiált drága kalamáris:

„Oh! jer, jer borulj rám, önts rám tintatengert

Mely elborítson, mint a nagy sár a tengelyt . . .

Tripla águ pennám, mely készültél vasból,

O! ugorj ki, kérlek, abból a pléh-kasból,

S keseredett szívem, mint a spádé furdát,

Hogy ne lássam többé a vármegye házát,

A honnan számüzött az ármány, a fortély,

Hol nincsen számomra már többé kovártély.

Ti kifent bajúszú megyei Cherubok,

Kiknek pálczáitól reszketnek a rabok,

S ti fizetéstelen megyei remények:

Nézzétek, mint kelle bukni az erénynek.

Nézzétek s szánjátok gyászos esetemet,

Mely nem sokára már sirba tesz engemet.

Cz . . . F.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Azért, ha megállítják is az órát,
az idő még is csak tovább halad.

— — A fránya hitte volna, hogy a dánok is műzsák. (Miféle műzsák legyenek ők?) — Hát a vers azt mondja, hogy „Aurora musis amica.” Az angol hadihajó „Aurora” pedig nagyon barátságosan viselte magát a dánok iránt az utóbbi tengeri verekedéskor. Bizonyosan Melpomenének nézte Niels Juelt, minthogy a szomorú dolgokat „tragicó boatu” adja elő.

— — Romában a piacon nem rég ilyen tartalmu plakátot találtak:

„Mi baja van ő szentségének a pápának?

Felelet. Tumore (daganat).

„Mi okozza azt?

Felelet. Törölj le egy betűt: *Umore* (nedvek).

„Mi lesz belőle?”

Felelet. Törölj le egy betűt: *More* (meghal).

„Mi történjék akkor?”

Felelet. Törölj le egy betűt: „*Ore*” (imádkozzáll).

„Hát azután mi jön?”

Felelet. Törölj le egy betűt: „*Re*” (király).

„Hogy híják?”

Felelet. Törölj le egy betűt: „*E*” (Emanuel).

— — (Mi lesz már igazán abból az aradi vasútból?) — Abból bizony aligha *hosszabb* nem lesz, mint a milyenre tervezték. (Már hogyan?) Tudniillik *maradi* vasút.

Országunk czimere utáni keserv.

(Egy vers, melylyel a censurát meg lehetne tréfálni, ha tudniillik volna censura a világon.)

Országunk czimere, óh te dicső czimer,
A kit festünk fehér, zöld és vörös színnel,
Jaj de foly utánad magyar ember könnye,
Hogy tőle vagy távol s nem jut hozzád könnyen.
Voltál minden háznál magas tiszteletben
Ünnepnap, vasárnap veled büszkélkedtek.
Egyik alkatrésze e földi életnek
Minden bonfi előtt elfelejthetetlen.
Veled indultunk meg bármi hosszú télnek,
De hajh! száraz tavaly te sem termettél meg.
Mert hogy *káposztáról* vagon itten a szó.
Azt ugy hiszem tudja minden férfi s asszony,
Ki hallotta hírét, hogy a *jó káposzta*
Hazánknak czimere; áldott a ki hozta!
Ő maga lévén: *zöld*, — tejfel rajta *fehér*. —
Piros: füstölt kolbász; sok czimerrel felér,
Kit is hogy szemeink nem szemlélhetének.
Ez oka grasszáló gonosz betegségnek.
Azért könnyörögjünk a jó teremőnek,
Hogy adjon sok áldást ez új esztendőnek.
S országunk czimerét jó nagyra növelessze.
S tőle a jó kolbászt se állítsa messze.
Ez az *egy két* dolgot foglalván magába
Szívünknek s gyomrunknak egy a kívánsága.

K—s M—n.

Régi adoma a két kosár fonóról.

Első kosár fonó. (La France) Ugyan te szomszéd,
hogy az ördögbe kínálhatod az ujságotat öt váltó krajczárért, mikor én a hozzá való veszszőt lopom, még sem adhatom tiz krajczáron alul.

Második kosár fonó. (Moniteur.) Hm. Én a kész kosarakat lopom.

(*Magyarzat.* A La France a kormánytól csak a szerkesztőséget kapja ingyen, de a Moniteur szerkesztést, papírost, stemplit, postát, mindent.)

M ú f o r d í t á s.

N. N. Ujválasztott tudósunk ma tartá székfoglaló beszédét a *bengál* népszokásokról.

N. N. Neugewählter Gelehrter hielt heute seine Thronrede, über die *Gewohnheiten der Bengeln*.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.

Teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.